

3

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Amen, pravím vám:
cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří,
pro mne jste udělali.“*

Mt 25

Úvodní slovo

Do letošního adventu sice zbývají ještě (nebo už jenom?) dva týdny, ale snad nikoho nepohoršíme, když se nad ním zamyslíme už teď.

Slovo advent už naštěstí v našem slovníku zdomácnělo. Ne tak ovšem i sama skutečnost adventu: Málo se dokážeme chystat, připravovat a očekávat – to vše ale jaksí „zevnitř“. Ještě tak uklidíme, kam až naše oko dohlédne. Pod povrchem však za dlouhá léta přibývá harampádí, se kterým si nevíme rady.

V tom je také smysl adventu – najít odvahu otevřít i onu „třináctou komnatu“, kam jsme odkládali vše nepohodlné, a provést v ní opravdu generální úklid. A to právě v době, která svým kouzlem a dynamikou člověka sama táhne i směřuje.

V takto prožitém adventu pak člověk jistě znovu objeví i dávnou zkušenost: Nejhezčí je těšení!

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **Hnutí focolare** prosí o pomoc při sháňení 4-pokojového bytu (i nezařízeného), který potřebují pronajmout po dobu nejméně tří let. Děkujeme mnohokrát za pomoc i přímluvu. Kontakt bude uveřejněn na nástěnce.

• Zveme děti na **zdobení perníčků**, které se uskuteční v neděli 1. 12. od 15.00 hod. na faře (Lidická 6).

• **Mikulášská besídka pro školou povinné děti**

z naší farnosti se koná v neděli 8. 12. od 15.00 hod. na Petrinu (Veveří 15). Zváni jsou i rodiče. Pro všechny účastníky mikulášské besídky (i rodiče) je nutné, aby měli **s sebou přezůvky!**

• **Aktuální otázky bioetiky** – přednáškový cyklus aktuálních otázek z bioetiky pořádá v Brně každý měsíc od listopadu do května sdružení Hippokrates a Kolegium katolických lékařů. Přednášky se konají vždy druhý pátek v měsíci v Centru dětských zdravotnických odborných služeb v Brně na Žerotínově náměstí 6 (Bílý dům) a začínají v 17.00 hodin. Podrobnější informace na adrese: scripta@volny.cz

• **Občanské sdružení CENAP** ve spolupráci s Českou asociací porodních asistentek pod záštitou MUDr. Zory Proskové, vedoucí odboru zdravotnictví Magistrátu města Brna, pořádá v Brně 29. 11. 2002 v sále Domova mládeže zdravotnických škol Juventus, Stamicova 11, Brno – Koutovice od 14 do 18 hod. konferenci. Konference je určena všem, kdo se zabývají problematikou přípravy k porodu a výchovou k rodičovství.

<http://www.volny.cz/cenap/>

Bližší informace získáte na adrese:

CENAP, Trnitá 8, 602 00 Brno

tel. / fax: nebo tel: 543 254 891

Informace o zasedání ekonomické rady farnosti

Dne 3.10.2002 proběhlo zasedání ekonomické rady naší farnosti. Přítomní (Petr Vrbáček, Petr Hanák, Václav Kotek, Petr Zelenka a Ludvíka Koukalová) projednali tyto body:

1. Slib a předání jmenovacích dekretů členů ER
2. Projednání a schválení účetní uzávěrky farnosti za rok 2001 a za I. pololetí 2002
3. Informace duchovního správce o částkách vyšších než 50 000 Kč, které ještě do konce roku budou investovány (zádveří bočního vchodu, oprava svodu, nový ambon, zálohy na elektřinu)

4. Informace a návrh dalšího postupu při organizování pomoci postiženým povodněmi ve Veselí nad Lužnicí (zřízení spec. účtu, otázka daňového osvobození, náležitosti při koupi nemovitosti a jejího následného převodu)
5. Projednání přípravy nové a všeobecné inventarizace kostela a fary

Přečetli jsme za vás ...

... tentokrát z *Cyrilometodějského kalendáře 2003*

Za knězem, který byl dosti při těle, přišla stará žena.

„Jsem zoufalá,“ stěžovala si. „Můj syn utrací všechny naše peníze za med, který jí rovnou z hrnku. Prosím vás, přijďte k nám a řekněte mu, ať s tím přestane.“

Uplynulo několik týdnů ale kněz se neukázal. Ženu napadlo, že na její prosbu zapomněl. Vydala se tedy na faru znovu. Když vešla dovnitř, překvapeně se na něj zadívala.

„Vy jste ale zhubl,“ zvolala udiveně. „Nestalo se vám něco?“

„Přestal jsem si kupovat med a jíst ho z hrnce,“ odpověděl kněz. „Teď, když vím, že s tím dokážu přestat, půjdu k vám a poradím to i vašemu synovi.“

(Robert van de Weyer: Irské moudrosti)

Poděkování otce biskupa

za mimořádnou sbírku na povodně

Milé sestry, milí bratři, teprve v polovině října bylo možné zjistit celkovou částku, která se v naší diecézi vybrala při srpnové sbírce na pomoc postiženým povodněmi. Na biskupství bylo prostřednictvím vašich duchovních správců zasláno 12 897 644,40 Kč, přímo do oblastí, které potřebovaly rychlou pomoc, putovaly 4 023 547 Kč. Celkem se tedy vybralo 16 921 191,40 Kč, což je o 262 999,40 Kč více než v roce 1997.

Rád bych vám všem poděkoval za štědrost, s níž jste přispěli na pomoc sestrám a bratrům v nouzi, ale také za modlitby, oběti a účinnou osobní přítomnost přímo v postižených oblastech. Děkuji také kněžím za zorganizování sbírky i další aktivní kroky, kterými mnozí ochotně přispěli ke zmírnění bolestivých následků povodní.

V neposlední řadě děkuji všem vedoucím pracovníkům, organizátorům, zaměstnancům, spolupracovníkům, dobrovolníkům i pomocníkům Diecézní charity Brno, kteří v krizových dnech nabídli svůj čas i své síly potřebným.

Ještě jednou vám všem děkuji a provázím vás i vaše blízké denně v modlitbě.

Ze srdce žehná vás biskup Vojtěch

Víkend v Tichu

Když se ty modlíš, vejdi do svého pokoju, zavři za sebou dveře a modli se k svému Otci, který zůstává skryt; a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí.

Mt 6,6

O CO SE VLASTNĚ JEDNÁ:

Náš Bůh je Bohem pokoje, promlouvá a koná v pokoji, ne v hluku a shonu. Připomeňme si zkušenost proroka Eliáše na Chorébu 1Kr 19: *Bůh nebyl ani ve vichřici, ani v zemětřesení, ani v ohni, ale v tichém, jemném vánku . . .*

NABÍZÍME PODOBNOU MOŽNOST:

Víkend v mlčení a naslouchání. Jedná se o nabídku pro všechny ty, kteří tuší, že by se měli více modlit, ale chybí jim k tomu čas a nerušené místo. Naší snahou je poskytnout přátelské zázemí, kde bude obojí možné. Nabízíme prostor, kde nebude chybět jak společná, tak, a to především, osobní modlitba.

KDY:

Termín duchovních cvičení v mlčení je víkend **29. 11. až 1. 12. 2002**

KDE:

Akce proběhne na Vysočině v málo frekventované oblasti. Konkrétní místo bude upřesněno po obdržení Vaší přihlášky.

PRAKTICKÉ INFORMACE:

- minimální počet účastníků je 10,
- pozdní příjezd či předčasný odjezd je nežádoucí,
- akce se bude konat za každého počasí,
- cena 200 Kč (ubytování a strava)

UBYTOVÁNÍ:

budete potřebovat karimatku a spacák; ubytování bude prosté (chata nebo fara); sebou něco na přezutí

STRAVA:

bude zajištěna; s sebou si vezměte lžičku a jídelní misku

DŮLEŽITÉ:

Předpokladem je respektování TICHÁ, které nás bude celou dobu provázet. Nebude však chybět ani příležitost k duchovním rozhovorům. Pro zájemce o svátost smíření bude přítomen také kněz. Přednáškové impulzy se budou týkat především Základních pravd víry. Podzimní krajina nám poslouží k příjemným procházkám a rozjímání.

JAK SE PŘIHLÁSIT:

Napište nám krátký dopis nebo email a krátce vysvětlete, co od víkendu čekáte. Vaši přihlášku obratem potvrdíme. Zašleme také veškeré další potřebné informace. **Přihlášku je nutné zaslat nejpozději do 20. 11. 2002.**

Komunita Emmanuel

Lidická 6

602 00 Brno

Na obálku připište: VvT

Veškeré informace najdete také na

<http://www.emmanuel.cz/>

nebo na el. adrese:

bobcik@volny.cz

Brněnské biskupství slaví 225. narozeniny

Pontifikální bohoslužbu při příležitosti 225. výročí založení biskupství v Brně bude ve čtvrtek 5. prosince v 17.00 hodin v katedrále sv. Petra a Pavla celebrovat biskup Vojtěch Cikrle.

Biskupství brněnské bylo zřízeno bu-
lou papeže Pia VI. z 5. prosince 1777
za současného povýšení olomouckého bis-
kupství na arcibiskupství. Další biskup-
ství, s jehož zřízením se v té době na
Moravě počítalo, a to nynější ostravsko-
opavské, muselo na své založení čekat víc
než 200 let – až do 30. 5. 1996.

Prvním brněnským biskupem se
stal Matyáš František Chorinský,

svobodný pán z Ledské (*4. 10. 1720,
†30. 10. 1786), který stál v čele diecéze
v letech 1777–1786.

Současný biskup Vojtěch Cikrle, který
zastává úřad od roku 1990, je v pořadí
třináctým sídelním biskupem brněnským.

Ze 13 brněnských biskupů bylo devět
německé národnosti. Prvním českým bis-
kupem byl až v pořadí osmý František Sa-
leský Bauer (1882), pozdější olomoucký
arcibiskup a kardinál. Od roku 1931 byli
biskupové již jen Češi. Nejmladšího věku
při biskupském svěcení dosáhl Jan Anto-
nín Arnošt hrabě Schaffgotsche – 38 let,
který byl brněnským biskupem také nej-
déle – celých 28 let (1842–1870).

Brněnská diecéze se rozkládá na ploše
10 597 km² a svou rozlohou je třetí nej-
větší v České republice. Na jejím území
žije kolem 1,5 milionu obyvatel. 452 far-
ností je spravováno 350 duchovními.

Tajemství světla

v modlitbě růžence

Jak již mnozí víte, vydal letos 16. října Svatý otec Jan Pavel II. svůj nový apoštolský list *Rosarium Virginis Mariae*, v němž pojednává o modlitbě růžence. Ta má podle něj nezměrnou hodnotu, Jan Pavel II. zdůrazňuje význam modlitby růžence v našem současném životě. Nová tajemství připomínají následující události z období Kristova veřejného působení:

1. Kristův křest v Jordánu (Mt 3,13–17)
2. Kristův zázrak v Káně Galilejské (J 2,1–12)
3. Kristovo hlásání Božího království a výzvy k obrácení (Mk 1,15)
4. Proměnění Krista na hoře (Lk 9,28–36)
5. Ustanovení eucharistie jako svátostného vyjádření Kristovy velikonoční oběti (Mt 26,26–28)

Zmiňovaná tajemství jsou následující:

- ... Ježíš, který byl pokřtěn v Jordánu
- ... Ježíš, který zjevil v Káně svou božskou moc
- ... Ježíš, který hlásal Boží království a vyzýval k pokání
- ... Ježíš, který na hoře proměnění zjevil svou slávu
- ... Ježíš, který ustanovil Eucharistii

převzato z ACEB

Slovo nemocným

Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se na nás zjeví

Ř 8,18

Když člověk trpí a jakákoliv jeho bolest je nesnesitelná a dlouhá, objeví se mu v mysli otázka, která trápí lidstvo po celá staletí a která chce odpověď. Člověk chce vědět, jaký má jeho utrpení smysl, proč je postižen právě on. Není to otázka pouze teoretická, o které by bylo možné nezávazně diskutovat, ale je to problém velmi vážný. Někdy vede člověka ke vzpomínkám na minulost a hledání viny. Na tyto otázky neodpoví žádný filozofický směr, ale pouze víra v Boha a důvěra v jeho prozřetelné řízení lidského života. Čím víc člověk o Bohu ví a čím je jeho víra hlubší, tím snadněji se vyrovná s každým utrpením, a tím lépe umí spolupracovat s milostmi, které dostává.

Kristus Pán svou obětí na kříži vykoupil všechny lidi a jeho obět' je dostatečně veliká, aby zahladila všechny lidské viny. Když člověk spojuje svoje utrpení s utrpením Kristovým, dává mu víra nadpřirozenou hodnotu, která prospívá všem lidem. I v tom může být smysl utrpení jednotlivých lidí, že se jím sami stávají čistšími a dokonalejšími a že současně přinášejí smír za hříchy druhých lidí. K tomu, aby mělo utrpení skutečnou hodnotu, musí být přijímáno vědomě a se souhlasem. V té chvíli

chápe člověk cenu a smysl utrpení a to mu pomáhá překonávat všechny těžkosti.

Kdo se umí vyrovnat s utrpením, většinou o něm velmi málo mluví, protože nemá dost vyjadřovacích prostředků, ale i když mlčí, ovlivňuje lidi kolem sebe svou bytostí. Mnoho útěchy nepřináší nemocnému ani mnoho řečí, které vedou lidé, kteří za ním přišli. Z evangelia víme, že když Ježíš visel na kříži, stálo kolem něho jen několik nejbližších a tito lidé nemluvili, ale jen byli přítomní a mlčeli. Podobně mají jednat i ti, kteří mají opravdový soucit s bolestí nemocného a chtějí mu prospět.

Když prožije člověk bolest, vždy se hodně změní a má soucit s každým, kdo trpí a je ochoten mu pomáhat. Většinou po uzdravení ztratí zájem o to, co dříve pokládal pro sebe za důležité, protože si uvědomuje pomíjivou hodnotu mnoha věcí, na kterých dříve lpěl.

Když si uvědomíme hodnotu Kristovy vykupitelské oběti a hodnotu těch, kteří svoje utrpení spojují s utrpením Kristovým, dává nám to naději, že zlo, které lidi na světě svým jednáním působí, bude oprostěno a bude dána lidem nová možnost, aby změnil každý sám sebe a pomohl se změnit i druhým lidem.

Záleží na každém jednotlivém člověku, zda se rozhodne prožívat život tak, aby plnil Boží vůli, i když to bude obtížné. S Boží pomocí toho bude schopen a jeho život bude mít plný smysl a hodnotu.

Otec Josef Šik

Z Farní charity

1. Vánoční balíčky 2002

Jako každoročně připravuj farní charita i letos vánoční balíčky pro naše nemocné a osamělé spoluobčany, o které pečuje. Prosíme vás tedy všechny, kdo můžete pro tento účel poskytnout něco ze svého vánočního cukroví, ovoce nebo ořechů, abyste je přinesli do sakristie: **v neděli 22. prosince 2002** dopoledne a večer před a po večerní bohoslužbě (19.30 hod.) a **v pondělí 23. prosince 2002** v době od 6.00 do 9.00 ráno (to už budeme vaše dárky třídit a balit). Všem dárcům upřímně děkujeme.

Kad'ourkovi

2. Nejdražší koláče v Brně

U příležitosti 8. brněnského dne paliativní medicíny, který se uskutečnil na Lékařské fakultě Masarykovy univerzity v Brně koncem září, pořádal rajhradský *Dům bolesti s hospicem sv. Josefa* benefiční akci s názvem „Koláč pro hospic“. Jejím smyslem bylo upozornit občany na služby hospice a snaha pozitivně informovat veřejnost o nedostatečném financování hospicové a paliativní péče od zdravotních pojišťoven. Denně se nedostává na léky pro každého pacienta 34,80 Kč. Přesně tolik stály koláče, které byly prodávány ve

čtvrtek 26. 9. v hospicovém stanu na Malinovského náměstí v Brně. Koláče hospici na tuto akci věnovali přední pekaři brněnského regionu. K podpoře akce byly vyzvány také významné organizace, správní instituce a firmy z Brna. Pacienti hospice se tak mohli těšit z výtěžku 43 000,- Kč. Za podporu všem dárcům děkujeme.

Michal Vlasák, Hospic Rajhrad

3. Setkání charitativních pracovníků s otcem biskupem

Každoročně se charitní pracovníci brněnské diecéze setkávají s otcem biskupem Mons. Vojtěchem Cikrlem při bohoslužbě, která má být duchovní posilou pro naši společnou službu bližním. I letos tomu tak bude, a to dne 2. 12. 2002 v 16.00 hod. v katedrále SV. Petra a Pavla v Brně. Poté bude následovat neformální posezení. Všichni pracovníci – zaměstnanci i dobrovolníci – jsou srdečně zváni.

4. Zahájení Tříkrálové sbírky

Setkání koledníků s otcem biskupem se uskuteční při mši v brněnské katedrále v neděli 29. 12. v 10:30 hodin.

5. Oblastní charita Brno na nové adrese

Ke dni 1.0. 2002 **došlo ke změně adresy sídla Oblastní charity Brno** z důvodů výpovědi ze stávajících prostor na Joštově 4. Od zmiňovaného data má OCH Brno sídlo na adrese tř. Kapitána Jaroše 9,

602 00 Brno. Dne 23. 10. byla slavnostně Českým telecomem přidělena Oblastní charitě čísla: 545 210 637 a 545 210 672. Informace je tak čerstvá, že ještě není známo, které číslo bude oficiální (pozn. – kz–). Také sociálně právní poradna se musela přestěhovat. Od 15. září 2002 poskytuje sociální služby na adrese: Karlova 61, 614 00 Brno Maloměřice, telefon: 545 213 442. Jelikož paní Alena Gottwaldová odešla do důchodu, od 1. 9. 2002 zajišťuje poradenské služby Mgr. Jaroslava Kroulíková.

Ludmila Pražáková, OCH Brno

Pozn. red.:

Text převzat ze zpravodaje DCH Brno 3/02

Akce trabant

aneb uschne či neuschne?

Jednoho krásného říjnového rána, byla to tuším sobota, jsem zamířil do obchodu koupit Primalex a červené tónovadlo do Primalexu.

O tom, že to bude zrovna Primalex a červená, bylo rozhodnuto, po opakovaném namáhání několika mozků na několika „pracovních“ schůzkách. Na těchto schůzkách jsme domlouvali způsob, jakým ozdobit, vylepšit, no prostě vyrobit skutečně nezapomenutelný zážitek ze svatby našich dvou přátel. Pro ně to (jak předpokládám) nezapomenutelný zážitek jistě je. Ale pro jistotu.

Bylo zapotřebí, aby průměrná černobílou ceremonie odehrávající se kolem udílení svátosti manželství byla alespoň trochu narušena, zvolili jsme růžovou.

Nevěsta přijela v doprovodu svého otce zeleně pomalovaným trabantem svého nastávajícího, řídil svědek. Ten potom tajně předal klíče nastrčenému špionovi, předstírajícímu natáčení s kamerou. Poté co se svatebčané odebrali do kostela, vyrazila diverzní skupina Kulový blesk a zmocnila se klíčů a poté i trabanta. Odvážná diverzantka zacouvala (skutečně) s trabantem k nachystané garáži a začlo se oblepovat. Po oblepení jsme trabanta natřeli na růžovo. Byl skutečně sladký. Po doděláním několika nezbytných rudých srdíček, dolepení sladké pusinky a očiček, byla na trabanta ještě implementována velká šnečí ulita.

Pak jsme se z růžových natěračů (ona ta barva se tak chytá) změnili ve slušné svatební hosty a hurá ke kostelu. Nutno podotknout, že jsme díky špionům s přenosovou technikou měli neustále přehled o dění v kostele. Před kostelem byla vytvořena improvizovaná opona z tematicky nazdobených prostěradel a za ní stál nový trabant. Poté, co se šťastní novomanželé prodrali davem gratulantů až k východu stanuli před oponou. Tady byl přečten projev o tajemných transformacích (proměnách), ze dvou se stává jeden a z užitého předmětu stává umělecké dílo.

Ženich přiloženými nůžkami oponu roztrhl a po dramatické pauze (zřejmě kontroloval, jestli je to skutečně jeho

trabant), zajímavým hlasem dodal: „Růžového trabanta – jsem vždycky chtěl.“

Poté nevěsta s ženichem nastoupili do nově zkrášleného vozu a odfrčeli si to vstříc svatebnímu veselí.

Na závěr zbývá dodat, že svatební veselí bylo skutečně podařené. Snad si Šídlo s Chicken občas vzpomenou.

kep

Pozn. redakce:

Vše skočilo dobře, ba dokonce nad očekávání výborně: samotný svatební obřad nenarušilo nic neočekávaného, ženich s nevěstou dostali na své auto krásný nový lak a vůbec spoustu krásných a jistě hodnotných darů. Přece jen ale musíme na tomto místě vzpomenout nešťastný konec Cipíska Svobody (roztomilé kuřátko, které novomanželé dostali jako svatební dar), který u nich nenalezl dostatečné zázemí. Budiž mu země lehká!

Soustředění Jolly Singers

Bedřichov 1. 11. – 3. 11. 2002

JAK TO VIDĚLA JEDNA SOPRANISTKA:

Jako každý rok před Vánocemi se Jolly Singers vypravilo na třídní pěvecké soustředění, obohacené o nové členy: Elen, Hamšu a po dvouletém odloučení jsme všichni přivítali starého dobrého člena – po návratu z Nového Světa však jako

Evženií – jak později vyšlo najevo. Dorazili jsme bez újmy – dokonce i Hamšův trabant k ulehčení všech úspěšně dokodrcal. Vyprahlí po cestě sháněli hoši kanystr na tekutý chléb (Keprník si svých svěřených cca 20 bochníků úspěšně chránil na sobotní snídani).

Po náročné večerní zkoušce jsme se věnovali méně náročným činnostem, někteří mimo jiné i spaní. Po probdělé noci se Scampi, jakožto vítězka letošních voleb, ujala přípravu sobotní snídaně, čímž upevnila důvěru svých voličů. Pak jsme se odebrali do kostela, kde se ozývaly tóny našeho zpěvu „profesionální“ úrovně – jak ho ohodnotil p. farář. Bylo vidět, že se mu zpívání opravdu líbilo, protože nás vzápětí pobídl, abychom se rozešli k VLASTNÍM hrobům.

Po četných a nelehkých zkouškách ze sebe večer Jolly rádo udělalo stádo hulákajících opic, kdy téměř pokaždé byl Pepíček (myšlen RNDr Josef Gerbrich – pozn. redakce) zvolen opičím králem. K tomu Vlk správně poznamenal: „Nesud’te podle vizáže, ale podle projevu.“

Došlo i na inteligenční hry, při kterých, jak Petr řekl, i Pepíčkův operační systém úplně resetoval (nutno dodat, že data zpět nenaběhla). Po tom, co jsme se při hře Městečko Palermo navzájem postříleli, můžu konstatovat, že mládež od sv. Tomáše mezi sebou skrývá nemálo mafiánů. Kokrhání kohouta byla dostatečná výzva k tomu, abychom se odebrali na kutě.

Po nedělním zpívání při mši jsme absolvovali ještě dvě zkoušky, z nichž

nejvítanější částí byl oběd. Chvály na Keprníkův oběd přerušily výkřiky hochů nadšených novou ukazovací písničkou.

Odpoledne jsme začali vyklízet farní prostory – už bylo načase. „Ponorková nemoc“ vypukla v plném proudu, což se projevilo fyzickým střetem Pepíčka(!) a Petra(!)

Takže nám nezbylo, než spakovat naše haraburdí, nasadit trty a makat dom.

Jana Opatřilová

A JAK TO VIDĚL JEDEN BAS:

Podzimní plískanice, zima až do kolien a bláta nepočítaně. Takový byl víkend v Bedřichově. Anebo, jak správně poznamenal Keprník, ideální doba na učení. Člověk nic neláká ven – pobíhat za kulatým nesmyslem či jinými zbytečnostmi.

Odjeli jsme už v pátek, abychom spolu strávili co nejvíce času a jídla. A hned v sobotu ráno jsme zpívali na mši v místním kostelíku, kde šéfuje jistý otec Bedřich z Bedřichova, mimo jiné velmi příjemný pán, alespoň na první poslech. Přes celý den jsme se pak učili/y zpívat. Zkoušky byly ze zjištěných důvodů odděleně, protože děvčata pořád koukají po hoších a vůbec se nesoustředí (což by na soustředění měla), nehledě na to, že cvičit v pokoji, kde se spí a člověk může zaujmout horizontálu, je příjemnější.

Po skvělém obědě jsme si dovolili fotbal (v TV) a výlet (v bahně). Pak zase zkouška, hodiny poklusávaly tempem kuřecím a my pospávali nad notama bez nožiček. Večer pak byl dobrý i bez ladičky

(nebo jen s drobným dolad'ováním (zasvěcený chápe, nezasvěcený ať se zasvěťí) za přispění Keprníka, Karla, Petra a zbytek si už nepamatuji), hrály se hry a moc jsme se nevyspali.

Ráno mše, jako správní katolíci, a pak opět cvičení. Domů jsme jeli až na odpoledne, ale stálo to za to. Nebo alespoň myslím, že stálo. Ostatně to můžete posoudit sami, půjdete-li do kostela na půlnoční o Vánocích, jako že bych vám to přál.

(P.S.: Autor si asi nepamatuje všechna fakta a něco se mu zamotalo, veškeré výtky směřujte prosím na jeho hlavu)

vlk

Expedice 2001 (9)

Sýrie

Už v Yusufeli, kde jsme byli v i-café poprvé, se ukázalo, jak nepřekonatelná propast zeje mezi mnou coby laickým uživatelem a ostatními třemi členy výpravy, pro které jsou počítače způsobem života. Nebudu se zabývat technickými podrobnostmi, ale v praxi to vypadalo tak, že dříve než se Koalovi s Klokánem podařilo obsluze vysvětlit, jaké že mají speciální požadavky, mně se podařilo odeslat několik SMS a přečíst si poštu. Většinou jsem se ještě poté mohl chvíli bavit tím, jak Klokán ničí jinak nevinnou obsluhu kavárny pojmy nesrozumitelnými i mně. Většinou to skončilo naším přesunem do

jiné kavárny, kde se vše opakovalo. Koala tvrdil, že určitě někde najdeme kavárnu, ve které bude chápavá obsluha a kde bude jejich snažení úspěšné. Jak se později ukázalo, neměl pravdu. Nakonec byli úspěšní tam, kde byl majitelem naprostý počítačový negramota, který měl počítače kvůli penězům a jen kvůli penězům byl také ochotný nechat je dělat, co se jim zlíbí.

V Dogubeyazitu jsme začali tradičně – Klokán vysvětloval a já odesílal SMS. Skončili jsme oba zároveň, Klokán bez dosažení větších úspěchů, já však spokojen, a přesunuli se dál. Zdeptaná obsluha ani nechtěla, abych platil, a já to cítil stejně. V dalších kavárnách jsem už byl pouze v roli diváka. V té druhé se Klokán posadil k počítači a v zápětí byl obklopen hloučkem Turků, kteří chtěli vědět, k čemu se chystá. Asi po deseti minutách vstal a řekl obsluze, že to není správný počítač. Předpokládám, že po našem odchodu se Turci vrhli na majitele a začali vyžadovat správné počítače, takové, co mají na Západě. Ve třetí kavárně jsme konečně měli úspěch. Majitel vykazoval přemíru podnikatelského ducha, který velí pronajmout osla a nestarat se, jestli ho nájemce bude nutit vozit náklad anebo tahat za ocas, a dovolil Klokánovi dělat s počítačem vše, co potřeboval. Zanechal jsem Klokána i podnikatele uspokojené ve svých požadavcích a vrátil se do hotelu. Cestou jsem se ještě věnoval nákupu místních pohlednic, které vynikaly svým stářím a zobrazenými motivy. Prodavač, který o svém zboží neměl iluzí, mi je dal

zadarmo. Když jsem po návratu do hotelu řekl Koalovi, že Klokan uspěl se svými požadavky, pookřál, a přestože předtím se podle vlastních slov na vycházku necítil, nyní vyrazil do ulic.

Večer jsem se věnoval psaní pohledů, kterými jsem měl v úmyslu potěšit široké okolí, a zároveň sledoval, jak Klokan s Žirafou hodlají konzumovat žluté kulovité ovoce, kterému pro svůj dobrý pocit říkali meloun, ale nepomohlo to ani jim, ani té dýni. Toho večera to byl už druhý nepovedený nákup, protože předtím si v touze mlsat koupili turecká cukrlata bez chuti, zápachu, a hlavně bez cukru. Ochutnal jsem a jakoby zázrakem se rozvzpomněl na slova Písma: „Blaženější je dávat než brát.“ Je to pravda, ať už se na to díváme z jakékoliv strany.

Další den hned po ránu jsem, podpořen ostatními, kteří to také považovali za výborný nápad, zašel koupit tuto pochoutku v dostatečném množství, aby se u nás doma dostalo na každého.

Po ranních nákupech jsme se dostavili na autobusové nádraží a žádali lístek do Erzurumu, kde se podle průvodce dá snadno přesednout na autobus do Urfy. Během vypisování lístku jsme se dívali na názvy měst, kam společnost jezdí. Měli tam také velkým písmem napsáno Urfa, a tedy jsme se zeptali, jestli náhodou nejezdí i do Urfy (zpětně si uvědomuji, že to asi nebyl nejvhodnější dotaz). Když řekli, že ano, řekli jsme, že v tom případě bychom raději přímo do Urfy. Turek roztrhal starý lístek a začal vypisovat nový. Nechtěli

jsme ho dál dráždit a odešli do místní čajovny, kde jsme až do odjezdu popíjeli čaj a dělali (jakoby) nic.

Cesta z východu Turecka na jih trvala celý den. Projížděli jsme kolem jezera Van, krásně modrého, zasazeného do krajiny jihovýchodního Turecka a litovali, že jsme jeho návštěvu nezpracovali do svých plánů. Během 14 hodin jízdy obřážíme s autobusem místní lonty a zapadáky a do Urfy (Sanliurfy) přijíždíme kolem jedenácté hodiny večerní. Řidič nás vystupuje na jakémsi kruhovém objezdu, který má značně předměstský charakter. Ujímá se nás, bohužel, jeden místní taxikář, kterému sdělujeme jméno hotelu, jehož popis v průvodci se nám zalíbil natolik, že si přejeme strávit tam noc. Taxikář se zapřísahá, že takový hotel neexistuje, postupně slevuje a tvrdí, že už neexistuje. Nabízí nám několik hotelů, přičemž jako kritérium kvality volí cenu. Nasedáme a necháváme se vézt k jednomu z nich podezřele úzkými uličkami. Hotel Safak svým charakterem značně připomíná vězeňské zařízení, kterýžto pocit dotvrzuje hlavně chodba s řadou plechových dveří, které vydávají zvuk věrně evokující nápravné zařízení. Jediný rozdíl je v tom, že klíče trčí zevnitř. Majitelem je Turek ve vasilu, který vyžaduje platit předem. Na postel uléhám oblečen a těším se, až ráno změníme hotel.

Dalšího dne vstali všichni brzy a během střídání u umyvadla jsme se shodli, že prvním úkolem dne by mělo být nalezení lepšího ubytovacího zařízení, což by

nemělo být problémem vzhledem k tomu, že Safak hotel byl bezkonkurenčně nejhorší hotel během naší dosavadní cesty. Vyrážíme s batohy hlavní třídou a začíná nám docházet, proč nás ten taxikář vezl bočními uličkami – hlavní třída je totiž plná hotelů, které jsou již od pohledu lepší, a jak se ukazuje, také lacinější. Ještě před polednem navrhuji vyrazit do muzea, jehož největším lákadlem je v mém podání klimatizace. Po krátkém bloudění přicházíme k muzeu, kde jsme toho dne zjevně první návštěvníci, protože vrátný dosud neotevřel mříže chránící vstup do muzea. Kvůli nám se však brána otevírá a my vcházíme do prostoru, z kterého na nás dýchá historie. Bohužel na nás nedýchá klimatizace, protože tu vrátný nespustil. Všichni jsme velmi zklamáni, a tak se po krátké prohlídce vracíme do hotelu.

Znovu se do ulic vydáváme až po čtvrté hodině, kdy opadají největší horka. I tak je venku jako v peci a teplota přesahuje 40°C. Jdeme se podívat na místní bazar, ve kterém se výrobky nejen prodávají, ale i vyrábějí. Při práci lze obdivovat nejen výrobce obuvi, ale i kováře, kovotepce či krejčí. Je však na místě říci, že tu lze také obdivovat mnoho mužů, kteří nedělají nic.

Protože Žirafa měla o cestě bazarem své představy, ukázalo se jako nutné, abychom se rozdělili. Koala šel se mnou vyzkoušet, kolik tu stojí utěrka na hlavu a černé kruhy, jejichž propagátorem ve světě (módy) je Jásir Arafat. Nezávazně jsem se zeptal a nabízenou cenu, která byla rozumná, jsem smlouváním ještě trochu

srazil. Utěrku jsem si koupil pouze já, protože Koala byl na vážkách. Když se asi po čtvrt hodině rozhodl, vrátili jsme se na stejné místo a Koala si žádal téhož zboží, nicméně prodavač chtěl najednou dvojnásobek ceny. Koala usoudil, že buď vypadá dvakrát zámožněji nebo dvakrát hloupěji než já, rozhodně však nebyl ochoten tolik zaplatit. Nakonec jsme to pracně usmlouvali na stejnou cenu, jakou jsem měl já, ale museli jsme dvakrát odcházet, než prodavač pochopil, že se svými nehoráznými požadavky neuspěje.

Po nákupu jsme se vydali do dvora, kde jsme se usadili a čekali na návrat Klokan a Žirafy. Dvůr sloužil dříve jako karavanserai, což znamená útočiště karavan, a zároveň také jako celnice, což znamená nepříjemnosti, a tedy v sobě spojoval příjemné s neužitečným. Dnes slouží dvůr jako velká čajovna a arkády s komorami kolem dvora jako výrobní prostory. V čajovně seděli sami muži, někteří hráli šachy, jiní kouřili, ale všichni pili čaj. Absenci žen jsme si vysvětlovali tím, že zatímco v našich krajích se při nákupu odkládají děti do dětských koutků, zde je zvykem odkládat manžely do pánských koutků. Manželky se tak mohou nerušeně věnovat nákupům. Když přišli do dvora Klokan s Žirafou, řekli jsme jim, ať si dají čaj, protože je tu moc dobrý, ale Žirafa řekla, že je tu jediná žena a že se tu necítí dobře. My jsme jí řekli, že tady to nikomu nevádí, a Žirafa si šla zpátky prohlížet bazar.

Večer jsme ještě navštívili internetovou kavárnu, ve které byla namontována výkonná klimatizace. Z toho důvodu jsme se střídali na jednom počítači, protože tím jsme prodloužili svou přítomnost v chlazeném prostředí. Celý den jsme zakončili v letní zahrádce restaurace U Vydríducha a na druhý den jsme naplánovali cestu do syrského Allepa.

Druhý den však z důvodu indispozice některých účastníků výpravy došlo k přehodnocení záměrů a bylo rozhodnuto, že přesun do Sýrie se uskuteční o den později. Koala šel se mnou vyřídit několik organizačních věcí, z nichž nejzajímavější se ukázala akce, během níž jsme měli směnit cestovní šeky na hotovost. V bance byla klimatizace, a tak jsme podřimovali v křeslech a čekali, až pominou největší návaly u přepážek.

Turci, zde na jihu v typických tureckých kalhotách s rozkrokem pod koleny, si na nějaké diskretní zóny moc nepotrpí, a proto se všichni mačkají u přepážky a hlučí. My jsme tiše a spokojeně seděli, klimatizovali se a čekali. Naneštěstí se nás ujal jeden z úředníků a naznačil, že není důstojné, aby se cizinci nedožadovali obsluhy. Vysvětlili jsme mu, co chceme a byli jsme posláni k přepážce, o kterou nikdo z místních nejevil zájem. Koala solidnímu muži ve středních letech vysvětlil, že chce proměnit 3 cestovní šeky v hodnotě 300 USD, za které chce dostat 200 USD a zbytek v tureckých lirách a pak to ještě dvakrát zopakoval. Úředník, kterému

nevadilo, že z něj Koala dělá osla, pokýval hlavou a naznačil, že máme počkat. Usedli jsme s Koalou zpět do křesel a během diskuse o příčinách inflace a jejích dopadech jsme sledovali činnost jiného úředníka, který měl za úkol rovnat bankovky do balíčků a přelepovat je bankovní páskou. Ty bankovky, které přečnívaly a tedy rušily celistvý vzhled balíčku, mírně zastříhával nůžkami. Měl pod sebou dost nastláno. Celou diskusi o inflaci jsem zakončil konstatováním, že znehodnocování peněz může být někdy doslova hmatatelné a může připravit i ošklivá překvapení.

To už si nás ale zavolal úředník a začal nám vyplácet 300 USD v tureckých lirách. My jsme byli překvapeni a upozorňovali ho, že chceme 200 USD a zbytek v tureckých lirách, ale jak se zdálo, úředník to nebyl schopen pochopit. Myšlenka, že by za stodolarový šek měl vyplatit 100 dolarů, pro něj byla naprosto nepředstavitelná. O svůj úžas se podělil s ostatními kolegy, kteří byli stejně udiveni podivnými požadavky cizinců. Bohužel nikdo z nich neuměl dobře anglicky, a tak naše asi dvacet minut dlouhé snažení o nápravu přišlo nazmar. Úředník nám pouze přátelsky poradil, že si máme jít rozměnit liry za dolary do soukromé Change office přes ulici, protože dávají výhodnější kurz než jeho banka. To jsme udělali, ale samozřejmě že při dvojí směně jsme trátili. Útěchou nám bylo, že jsme však získali zkušenost, a zkušenost je vždycky laciná, ať už nás stojí cokoliv.

Polední vedra jsme strávili v hotelu přemýšlením, jak přivítat na damažském letišti Keprníka. Všichni jsme byli zajedno v tom, že by Keprník měl hned po příletu poznat, že je v exotickém kraji, zároveň by se měl cítit jako doma a do třetice že by měl vědět, že je mezi kamarády.

pokračování příště ...

Ministranti

So	30/11/02	7/12/02
17:30	Honza 9	Simon 12
	Štěpán 26	Prokop 6
Ne	1/12/02	8/12/02
6:00	Tomáš 7	Simon 28
	Kuba 19	Vašek 5
7:45	Marek 20	Jonáš 11
9:00	Jirka 25	Tex
11:00	Kuba 10	Lukáš 8
	Filip 4	Mates 3
So	14/12/02	21/12/02
17:30	Kuba 10	Šimon 28
	Filip 4	Mates 3
Ne	15/12/02	22/12/02
6:00	Jirka 25	Lukáš 8
	Štěpán 26	Prokop 6
7:45	Tomáš 7	Šimon 12
9:00	Marek 20	Jonáš 11
11:00	Honza 9	Tex
	Kuba 19	Vašek 5

Myší pohádka od sv. Tomáše (II)

Kroniku u nás psaly samé prababičky, pradědečkům se do toho nějak nechtělo. A teď už pozor, vyprávění první začíná.

V dávných dobách, kdy vám, lidem, vládl oblíbený král Karel IV., vládl nám, myším, král Fousek V. Oba dva měli tady na Moravě své bratry – markrabata. První bratr (člověk) se jmenoval Jan Jindřich a započal se stavbou kostela sv. Tomáše. Druhý bratr (myš) se jmenoval Šedichloupek a zabýval se prcháním před šedivou kočkou Mickou, když choďoval za mojí praprapra...babičkou Adlétou. Micku potkal skoro pokaždé, a tak si raději s Adlétou brzy domluvili svatbu a odstěhovali se co nejdál od kočky Micky, až do Brna.

Našli si krásné místočko, zabydleli se a jaké bylo jejich překvapení, když za pár dní chtěli po ránu vykuknout ven na sluníčko, ale nešlo to.

Nahoře vězelo něco těžkého a pevného, museli si proto vyhrabat nový východ a zjistit, co je uvěznilo. Byl to veliký, zvláštní kámen – základní kámen kostela sv. Tomáše. Zprvu se jim to moc nezamlouvalo a chtěli se znovu přestěhovat, avšak sotva prapra...dědečkovi zavoněla pod nos svačina jednoho nádeníka a za chvíli si pochutnal na drobcích z ní, už na stěhování nepomýšleli.

pokračování příště ...

Nejen pro nejmenší

Chcete si procvičit jazýček? Tak poslouchejte! (Kdo už umí číst, ten si to samozřejmě přečte sám)

BERNARDÝN BARYK BERE BREČÍCÍ
BARBORCE BRAMBORÁKY. BERTÍK,
BYSTROZRÁKÝ BRATRANEC BARBORKY
BEZRADNĚ BRUČÍ: BARYKU, BARYKU!
BEREŠ BEZBRANNÉ BARBORCE
BRAMBORÁKY! FUJ!

Taky jsem to zkoušela a takhle krásně jsem to popletla:

BERNARDÝN BERTÍK BERE
BRUČÍCÍMU BRAMBORÁKU BARBORKU.
BYSTRÍK, BERTOZRÁKÝ BRABENEC
BERNARDKY, BEZVADNĚ BREČÍ:
BARBORKO, BARBORKO, BEREŠ
BEZRADNĚMU BRAMBORÁKU BARYKA!
JUI!

A JEŠTĚ JEDNA OTÁZKA

Víš jako slavnost slavíme příští neděli? Čí je to slavnost, ti napoví symbol ukrytý v obrázku, který patří do pohádek a ve skutečnosti náleží jen Jednomu.

Tři nápovědy ti jistě pomohou uhodnout, co to je.

NÁPOVĚDY:

